

A GORVIKI INVÁZIÓ

Részlet
candidatus leiosz pan-thia Aristostratos főtisztelendő
atya

ARCOK TÜKRE, IDŐK SODRA
című történeti áttekintéséből

Gorvik ekkoriban az erős központi hatalom utolsó fellobbanását élte, s botorság lett volna abban reménykedni, hogy az Amanovik-házi királyok kihasználatlanul hagynak egy ilyen kínálkozó alkalmat. Valóban a kezdet kezdetén nekiláttak a zavarosban halászni: X. Raquo már 1201 őszén tengerészkatonákkal megrakott flottát küldött a zátonyvízi szigetek megszállására. Számottevő ellenállásba seholy sem ütközött, mert II. Adunarden király meggyilkolása után a shadoni palotaforradalmárok Zátonyvíz herceget, Beralduin Bel Cormát hívták meg a trónra, aki – tekintettel a körülményekre – a biztonság kedvéért magával vitte tartománya hadinépét is. Visszaküldeni aztán már nem állt módjában őket, mivel a kontinensen legnagyobb döbbenetére egy koronás bitorló fogadta.

A Zátonyvízen hagyott csekély helyőrségek hősiességgel szálltak szembe a gorviki támadókkal, az erők aránytalansága azonban eleve reménytelenné tett minden ellenállást. Ennek kapcsán számos történetíró – a nagy tudományú Lukanios atya nyomdokain haladva – súlyosan elmarasztalta Beralduin királyt, amiért visszatartotta a tartományból kivont fegyveres hadakat, és nem sietett késedelem nélkül a szigetek fölmentésére. Bármennyire tisztelettel adózunk Lukanios atya kétségen fölül álló érdemeinek, kénytelenek vagyunk megállapítani, hogy munkásságának e fejezetében inkább az ország romlása fölött érzett keserűség vezette pennáját, semmint a tudós megfontolás. Beralduin Bel Corma számára Zátonyvíz lerohanása szörnyű személyes tragédiát jelentett. A gorviki martalócok nem csupán a biztonságosnak vélt hátszágban hagyott hitvesét és kiskorú gyermekeit hányták kardélre, hanem örökösét és elsőszülöttjét, ifjabb Beralduint is, aki utolsó leheletéig védte Cormaserra ostromlott erődjét. Az adott helyzetben – a zavargásoktól dúlt főváros forrongó légkörében, egy

birodalmi méretűnek ígérkező polgárháború küszöbén – egyszerűen nem mondhatott le az egyetlen olyan számottevő seregről, amelynek hűségére bizonyosan számíthatott.

A szigetlánc teljes elfoglalását végül az ellán tartományi rendek akadályozták meg, akiket húsba vágóan érintett a gorvikiak terjeszkedése. Az 1201 telén tartott regionális gyűlés határozatainak értelmében egyesült erővel szembeszálltak velük, miután közös herceget állítottak a három tartomány élére Valiante Del Río személyében. Beralduin király felségjogait már ez a lépés is súlyosan sértette; 1202 tavaszán azután, mivel a szigetek harcoltak, természetesen nem érkeztek meg a táborába a hűbéres ellán segélyhadak; végül ugyanezen év nyarán föllázadt ellene a Zátonyvízről hozott sereg, átverekedte magát északra, és fegyvereit Del Río rendelkezésére bocsátotta. Ezzel betelt a pohár: Beralduin Bel Corma király fej- és jószágvesztéssel sújtotta a lázadó ellánok állítólagos herceget, akit e méltóságában semmiféle uralkodói jóváhagyás nem erősített meg. Az ítélet a javában dühöngő trónviszály miatt egyelőre papíron maradt. Indoklása egyébként nem egészen felelt meg a valóságnak: Valdarios Bel Estesso király ugyanis küldött jóváhagyást Valiante hercegnek, megtevézve egy szövetségi szerződéssel, amit az kénytelen-kelletlen elfogadott.

Ellánia három tartománya (a név 1205-től tűnik fel forrásainkban) csaknem húsz esztendeig hadakozott Gorvikkal a szigetekért, időnként megtoldva egy kis torzsalkodással a Bel Cormák felé. A történetírás ezt tekinti a másodikkal a corma-dinai háborúk sorában; akárcsak az előtte valóban és az utána következőkben, Zátonyvíz ezúttal is a teljes pusztulás szélére sodródott. A küzdelem eleinte váltakozó sikerrel folyt, ám ahogy teltek az évek, fokozatosan megmutatkozott az erőtartalékok különbsége Gorvik javára. 1214-ben Valiante Del Río, 1216-ban X. Raquo Amanovik távozott a Fátyol túloldalára, ami még jobban átbillentette a hadiszerencse mérlegét. Az új herceg, Vitorio ugyanis sem tehetségben, sem elszántságban nem ért föl a saját atyjához; az új király, Malbarro viszont mindkét téren messze meghaladta. 1219-re Bessa és a Tyro-szigetecsoport elvesztésével a második corma-dinai háború lényegében véget ért. Bár a harcok gócpontja továbbra is északon maradt, a tenger fölött a gorvikiak vették át az uralmat: bukanérjeik egészen a Gordozai-öbölíg prédálták a

partokat, részrehajlás nélkül dúlva-fosztogatva mindkét uralkodóház földjeit.

Malbarro Amanovik, avagy kortársaitól kapott ragadványnevén a Mantikor, az utolsó volt a honalapító dinasztia nagy királyainak sorában. Becsvágya és kíméletlensége nem ismert határokat; ám ahol kellett, mindig meg tudott alkudni a helyzettel, s rugalmas gondolkodásától mi sem állt távolabb a szűk látókörű fanatizmusnál. Hadvezérként kétségkívül a történelem legnagyobbjai között a helye: mozgalmas élete során egyetlenegyszer sem szenvedett vereséget, ha személyesen állt csapatai élére. Föltételezhető hát, hogy a gyászháborút a nagy szkizma nélkül is megnyerte volna; valószínű viszont, hogy nem ennyire fölényesen.

Az egyház ugyanis kezdettől fogva nagy erővel támogatta Ellánia küzdelmét a gorviki terjeszkedés ellen. Gyakorlatilag ez volt az egyetlen forrás, ahonnan a Del Riók rendszeres segítséget kaptak, és nem kis mértékben ennek köszönhető, hogy csaknem húsz esztendeig tartani bírták magukat az ellenséges túlerővel szemben. A verionei vérzsinat után ez a támogatás egyszeriben összeomlott; ráadásul Ellánia határos lévén Nyugatvéggel, közvetlenül átcsaptak területére a vallásháború szörnyű kilengései.

Ezt a történelmi pillanatot választotta ki Mantikor Malbarro, hogy lényegében a teljes gorviki hadsereggel – a Nagy Carridával – partra szálljon Ellániában. A hercegi flottát menetből gázolta le. Az irtózatos túlerő láttán Berrana lakossága föllázadt a helyőrség ellen, és kitérta kapuit a tengerentúliak előtt. A kétéves gyászháború (1221-22) nyitánya a Del Río család nyilvános kínhalála volt székvárosuk főterén.

Meg kell azonban jegyeznünk, hogy ámbátor a gorvikiak nem tagadták meg önmagukat, ilyesfajta szörnyű vérengzéseket viszonylag ritkán rendeztek, és – saját szemszögükből nézve – sohasem alapos ok híján. Ezúttal hódítani jöttek, nem fosztogatni, mint a keleti partokon. Egyéni kilengések persze előfordultak, ám a vasfegyelmet tartó Malbarro király olyan borzalmas kegyetlenséggel torolta meg őket, hogy mindvégig szórványosak maradtak. Hiteles feljegyzések szólnak ellenben arról, hogy egyes helyeken, ahol a friss keletű vallásviszály lángjai túlságosan magasra csaptak, a lakosság megkönnyebbülten fogadta a “rendcsináló” hódítókat!

A tradicionális gorviki hadviselés egyes elemei, így például az élővarázsok rutinszerű alkalmazása vagy az élőhalott regimentek, természetesen mindenütt általános borzadályt keltettek; a Mantikor azonban ijegezett

kímélni a termelő népeiséget. Különösen a városok számíthattak kedvező elbánásra, ha önként meghódítottak, de megmaradhattak birtokaikban a nyilvános ceremóniákon hűségesküvet tevő nemesi családok is. (A sebrata – szertartás – szóról őket hívták aztán sebradonoknak, megkülönböztetésül az anyaországi nemes abraonoktól.) Az egyetlen sarkalatos feltétel a Ranagol hitére való áttérés volt, ám még itt is bizonyos kompromisszumoknak. Az összes templomra kosfej került, a prelátusokat kivégezték, minden befolyásosabb személytől nyilvános és félreérthetetlen színvallást követeltek; afölött azonban szemet hunytak, ha a közrendűek néhány kispap vezetésével titkos gyülekezetekben tovább ápolták őseik hitét. Sajátságosan visszaüött az évszázados szószéki buzgalom, mely túlzóan sötét színekkel festette le az embereknek a Ranagol-kultuszt. Most az első néhány hét után álmélkodva látták, hogy a sacerdonok nem mészárolnak nap mint nap hekatombákat a lakosságból a kosfejes oltárokra; s a fantáziájukban élő félelmekhez képest a kétségkívül ijesztő valóság egészen elviselhetőnek tűnt.

Mindent összevetve Malbarro Amanovik két esztendő alatt meglepő könnyedséggel meghódította a fél Tarikamis-félszigetet. Segítség sehonnan sem érkezett. A Bel Estessók szövetségi szerződésüknek eleget téve elindítottak ugyan egy hajóhadat, ennek azonban a Ravear-foknál útját állta a bekerítéstől tartó Bel Cormák flottája, s mivel Calaiz Calduriel admirális asszony nem vállalta föl a mindkét fél értelmetlen pusztulását ígérő ütközetet, amely utolsó flottatartalékaitól is megfosztotta volna a viszálytépte birodalmat, a tengeri felmentő hadművelet kudarcba fulladt, mielőtt egyáltalán megközelítette volna célját.

*Írta: Kornya Zsolt
Illusztráció: DeviantArt*

